

— Είμεθα Ἕλληνες, τοῦ ἀπαντῶ ὀλίγον θυμωμένος, διότι πανταχοῦ με διώκει αὐτὴ ἡ ξενικὴ μορφή μου. Καὶ ἐνῶ με ἐκλαμβάνουν ὡς Γερμανὸν ἢ Γάλλον, δυνατὸν μίαν ἡμέραν νὰ με πάρουν καὶ δι' Ἑβραίων.

Ὁ κ. Δήμαρχος μᾶς ἐπέδειξε τὴν κεκομμένην χεῖρα ἧτις ἐκράτει τὴν Νίκην. Βίς κακὸς οἰωνός. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Νίκη ἔχει κεκομμένην τὴν κεφαλὴν. Δεύτερος κακὸς οἰωνός.

— Μᾶς λείπει τὸ κεφάλι τῆς Νίκης.

Φοβερόν. Λέξις ἐπίσης δική μου.

Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες εἴμεθα τεχνίται πρώτης, κύριε ἐπιτετραμμένε τῆς Τουρκίας καὶ μὴ χαιρέσαι τόσο πολύ. Θὰ βάλωμεν τὸν σοφὸν Κουμανούδη μας, θὰ τοῦ δώσωμεν βοήθην ἐν ἀνάγκῃ τὸν Δρόσην ἢ καὶ τὸν Θανάσην μας καὶ θὰ τὰ προσαρμόσῃ ὅλα αὐτὰ, ὥστε θὰ βγῆ μία Ἀθηνᾶ, πρὸ τῆς ὁποίας θὰ βγάλῃ καὶ σὺ τὸ καπέλο σου. Ἄ! ἔλησμόνησα ὅτι φέρετε φέσιον.

Εἶναι τόσῳ λευκὸν τὸ μάρμαρον τῆς Νίκης, ὥστε τὸ παίρνει κἀνεὶς δι' ἀλαβάστρινον. Ἀλλὰ τί ἐθαυμάσαμεν ἐξ ὅλης τῆς Νίκης; Τὸ νύχι τῆς, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσοις αἰῶνας τεθαμμένον ἦτο λαμπρότερον τοῦ πλέον ἐπιμεμημένου γυναικείου ὄνυχος ὅλων τῶν Ἀθηνῶν δὲν λέγω ὅλης τῆς Ἑλλάδος, διότι δὲν θὰ πῶ τίποτε σπουδαῖον. Γλαφυρόν, μικροσκοπικώτατον ὄνυχίδιον, ἀξίζον τὸ θερμότερον φίλημα ἑραστοῦ.

— Ἐνα νύχι ἤρατε νὰ θαυμάσητε;

— Ναί, κυρία μου, ἐξ ὄνυχος τὴν Νίκην.

Καὶ μετ' ὀλίγον εἴμεθα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνθα ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἐνθα σύμπλεγμα ὄπλων ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρ' αὐτὸ κιθάρα καὶ ἀνωθεν ἀετὸς παρῆχον ἀρειμάνιον χρωματισμὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀθηνᾶς. Παρακαλῶ τὸν κ. δήμαρχον ἢ τὸν σεβαστὸν πατέρα του ν' ἀφήσουν τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐκεῖ τὸ θαυμαστὸν δὲν ἦτο πλέον ὄνυξ, ἀλλὰ εἰς δάκτυλος, ὃ δείκτης τῆς Ἀθηνᾶς, τόσοις ἔλαφρᾶ ἐξογκωμένος καὶ σχεδὸν κυματίζων. Ὁ δάκτυλος ἐκεῖνος ἤθελε δακτύλιον βασιλείσης. Ἀλλὰ καὶ ὃ βραχίον, τορσευτὸς, λείος βραχίων, τόσοις λείος, ὥστε ἐὰν ἀνῆκεν εἰς εὐτυχὴ σύζυγον, ἦτο δυνατὸν νὰ διολισθαίνουσι χίλια φιλήματα ἑραστῶν, χωρὶς νὰ παρατηρῆ οὔτε ἔχνος αὐτῶν ὃ ἀληθῶς εὐτυχῆς σύζυγος.

* *

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐπίνομεν εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον τῆς Τέρψεως εἰς ὑγείαν τῆς Ἀθηνᾶς!

Καλεδάν.

ΓΑΜΟΙ.

Μετ' ἰδιαζούσης εὐχαριστήσεως τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἀναγγέλλει τοὺς γάμους τῆς χαρίσεως δεσποινίδος **Ἑλένης Πέπα** μετὰ τοῦ καλλίστου διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς κ. **Ἐμμανουὴλ Ζαλοκώστα**. Ἀμφότεροι νέοι, πλήρεις ἔρωτος. Εἴμεθα ὑπὲρ τοιούτων γάμων, καὶ εὐχόμεθα τὸν βίον τῶν νεονύμφων ἰστέφανωμένον πάντοτε εὐδαιμονίαν καὶ ρόδα.

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙΡΩΝ.

Εὐρέθη καὶ ἡ Ἀθηνᾶ . . . Πανέλληνες χαρῆτε!
Μὰ τῆ στιγμῇ ποῦ ἐβγαίνε ἀπὸ τῆ γῆ, τί φρίκη!
Ἐβασσε τὴνα χεῖρι τῆς, ὅπου βαστᾷ τὴ Νίκη . . .
Μέγα σημεῖον τῶν καιρῶν καὶ τοῦτο ἐξηγεῖται.

Μὰ εἶναι κι' ἄλλη συμφορὰ ἀκόμη πρὸς μεγάλη!
Ἡ Νίκη, ποῦ ἔστην Ἀθηνᾶ εὐρέθη στηριγμένη,
Δὲν εἶναι μὲ τὰ ὅλα τῆς, τῆς λείπει τὸ κεφάλι . . .
Κᾶτι σπουδαῖον καὶ αὐτὸ βεβαίως θὰ σημαίνη.

ὦ! τί σημεῖα φοβερὰ εἰς τῶν Ρωμηῶν τῆ γῆ!
Ὁ Κωνσταντῆς ὁ ῥήτορας, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Νίκη,
Ἀπέθαναν πρὸ ἡμερῶν καὶ δύο στρατηγοὶ!
Κι' ὅλοι οἱ γέροι γράφουσι μὲ τόσο νταίλικι.

Κι' ὃ αἰσιόδοξος Αἰὼν, ποῦ πάντα ἐξηγεῖ
Κάθε σημεῖον τῶν καιρῶν γιὰ νέα εὐτυχία,
Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὄρισκεται σὲ τόση συλλογῇ
Γιὰ ὅλα τὰ σημερινὰ ἀνέλπιστα σημεῖα.

Μὴ τὰ νομίζετε αὐτὰ, Παινέλληνες, παιχνίδια . . .
Τὸ κάθε τί που γίνεται θὰ γίνῃ μὲ σκοπὸν
Κι' ἐγὼ μὰ προφητεῖα μου σὲ σᾶς, Ῥωμηοὶ, θὰ πῶ...
— Προσέχετε νὰ μὴ σᾶς φᾶν τῆς Ἀθηνᾶς τὰ φεῖδια.

Souris

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

Ὁ φίλος Π. ἐπιτιμᾶται, διότι ἐν τῇ κουμουνδουρικῇ του αἰσιοδοξίᾳ ἐπέμενεν ἀκόμη καὶ προχθὲς ἐτι τὴν πρώτην τοῦ ἔτους θὰ ἑορτάσωμεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν.

— Καὶ ὅμως νὰ χάνω ὅ,τι θέλεις, ἐὰν ἔως τότε δὲν σοῦ κάμω τὸ τραπέζι εἰς τὰ νέα ὄρια.

Καὶ στοιχηματίζου.

Μίαν ἡμέραν φέρει τὸν φίλον ἀντιδικὸν του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν:

— Πλήρως, τῷ λέγει, ἀντὶ τοῦ στοιχήματος τὸ ὁποῖον ἔχασες.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἐκαλεῖτο τὰ «Νέα Ὄρια».

— Πῶς δὲν ἔγιναν προβιβασμοὶ καὶ εἰς τὸν ὑγειονομικὸν κλάδον;

— Οἱ Ἕλληνες φίλε μου εἶναι ἀθάνατοι· δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἰατρῶν.

Μετὰ τὰς συμβάσεις πρὸς τὴν Ἑθν. Τράπεζαν καὶ τὴν ἀτμοπλοικὴν ἐταιρίαν, δὲν μένει πλέον ἢ μία ἐτι σύμβασις . . . μετὰ τῆς *Μιχαλοῦσε*.

Νάτος,